

(FOUBERT, T. PANS.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 14 maart 1958 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Mechelen;

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 7 van de wet van 20 april 1810, doordat niet met zekerheid kan uitgemaakt worden welke rechters ter zake gezeteld hebben, daar op het zittingsblad van 7 maart 1958 de naam van de heer Hogenbemt overschreven werd met de naam van de heer Nobels en deze wijziging noch door de voorzitter noch door de griffier gearafaerd werd :

Overwegende dat het proces-verbaal van de zitting van 7 maart 1958 van de Correctionele Rechtbank te Mechelen, waarop de zaak onderzocht werd, vermeldt dat aanwezig zijn « de heren R. Hofman, onder-voorzitter, E. Van de Wyer, rechter, A. Van Hogenbemt, rechter plaatsvervanger »; dat de melding « A. Van Hogenbemt » overschreven werd door de melding « L. Nobels », maar dat deze overschrijving niet goedgekeurd werd door de voorzitter noch door de griffier;

Overwegende dat de in de processen-verbaal voorkomende wijzigingen, bijvoegingen en schrappingen, die niet door de handtekening van de voorzitter en van de griffier gewaarmerkt zijn, als onbestaand dienen beschouwd te worden;

Dat daaruit volgt, dat naar de meldingen van het zittingsblad van 7 maart 1958 de heren Hofman, E. Van de Wyer en A. Van Hogenbemt bij het onderzoek van tegenwoordige zaak gezeteld hebben, dan wanneer, volgens de meldingen van het vonnis van 14 maart 1958, dit laatste geveeld werd door de heren Hofman, Van de Wyer en L. Nobels, dit is ondermeer door een rechter die het onderzoek van de zaak niet had bijgewoond; dat het vonnis derhalve nietig is;

Om die redenen, verbreekt het bestreden vonnis op straf- en burgerlijk gebied; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing; legt de kosten ten laste van de Staat; verwijst de zaak naar de Correctionele Rechtbank te Antwerpen; zetelende in hoger beroep.

10 juli 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Wouters, eerste voorzitter. — Verslaggever, H. Rutsaert. — *Gelijklopende conclusie*, H. Depelchin, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

1° VERKEER. — VERVALLENVERKLARING VAN HET RECHT EEN VOERTUIG TE BESTUREN. — INBREUK. — BESTUREN VAN EEN VOERTUIG OP DE OPENBARE WEG. — CONSTITUTIEF BESTANDEEEL VAN DE INBREUK.

2° REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN. — IN STRAFZAKEN. — BESLISSING VAN VEROORDELING. — GEEN AAN- DUIDING VAN EEN WETSBEPALING WELKE EEN STRAF INSTELT. — BESLISSING NIET MET REDENEN OMKLEED.

1° *De inbreuk op de vervallenverklaring van het recht een voertuig te besturen, door artikel 2 van de wet van 1 augustus 1924 strafbaar gesteld, wordt enkel gepleegd wanneer de persoon, waartegen de vervallenverklaring uitgesproken wordt, een voertuig op de openbare weg of op een voor het openbaar verkeer opengestelde weg bestuurt (1).*

2° *Is niet in rechte met redenen omkleed de beslissing van veroordeling die na- laat een wetsbepaling aan te duiden welke, voor het feit dat de inbreuk uit- maakt, een straf instelt (2).* (Grondwet, art. 97.)

(PAQUES.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 6 december 1957 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Luik;

I. Betreffende de veroordeling tegen aanlegger uit hoofde van de telastlegging A uitgesproken :

Over het middel, van ambtswege afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 1 en 2 van de wet van 1 augustus 1899, 1 augustus 1924 en 16 december 1935, doordat het bestreden vonnis aanlegger veroordeelt ter zake van het bestuurd hebben van een voertuig ondanks de tegen hem uitgesproken vervallenverklaring, dan wanneer in dat vonnis niet vastgesteld is dat hij bedoeld voertuig op de openbare weg zou bestuurd hebben :

Overwegende dat de wet van 1 augustus 1899, gewijzigd door de wet van 1 augustus 1924 en de wet van 16 december 1935, tot doel heeft het openbaar verkeer te regelen, en niet van toepassing is op het verkeer op private wegen, wanneer deze

(1) Verbr., 27 mei 1957 (*Arr. Verbr.*, 1957, blz. 814).

(2) Verbr., 16 december 1957, *supra*, blz. 231.

niet voor het openbaar verkeer openstaan;

Overwegende derhalve dat degene die een voertuig bestuurt ondanks de tegen hem uitgesproken vervallenverklaring, enkel strafbaar is, bij toepassing van artikel 2 van voormelde wet, indien hij dit feit begaat op een voor het openbaar verkeer opengestelde weg;

Overwegende dat, waar het slechts vaststelt dat aanlegger een voertuig bestuurd heeft, ondanks de tegen hem uitgesproken vervallenverklaring, zonder te verduidelijken dat hij zulks op een openbare weg gedaan heeft, het bestreden vonnis niet wijst op alle bestanddelen van de als beezen aangeziene overtreding en bijgevolg de uitgesproken veroordeling niet wettelijk rechtvaardigt;

Overwegende dat de vernietiging van deze beslissing van het bestreden vonnis het onderzoeken van het door aanlegger voorgesteld middel, hetwelk, zelfs gegrond, niet tot een verbreking zonder verwijzing zou leiden, nutteloos maakt;

II. Betreffende de veroordeling tegen aanlegger uit hoofde van de telastlegging B uitgesproken :

Over het middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 195, tweede lid, en 211 van het Wetboek van strafvordering en 97 van de Grondwet, doordat het bestreden vonnis niet als wettelijk met redenen omkleed valt aan te zien, bij gebrek aan aanduiding van de wetsbepalingen waarbij de tegen aanlegger bewezen verklaarde feiten als misdrijf zijn aangemerkt en die waarbij de door het bestreden vonnis gewezen straffen zijn gesteld :

Overwegende dat het bestreden vonnis beslist dat ontvankelijk doch niet gegrond is het verzet door aanlegger tegen het verstekvonnis van 21 juni 1957 aangetekend, en, opnieuw uitspraak doende, het beroepen vonnis, door de rechtbank van politie op 15 januari 1957 gewezen, in al zijn beschikkingen bevestigt; dat het niet verwijst naar de redenen van die vonnissen, noch naar de daarin aangeduide wetsbepalingen;

Overwegende dat, al laat het onmiddellijk op de tekst van de telastlegging B artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 april 1954 volgen, het evenwel geen wetsbepaling aanduidt waarbij een straf gesteld is op het feit dat dit misdrijf oplevert;

Dat het in dit opzicht dienvolgens naar recht niet met redenen omkleed is en het in het middel aangeduid artikel 97 van de Grondwet schendt;

Om die redenen, verbreekt het bestreden vonnis; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing; laat de kosten de Staat ten laste; verwijst de

zaak naar de Correctionele Rechtbank te Hoiel, uitspraak doende in hoger beroep.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anclaux Henry de Faiveaux, raadsheer waarnemend voorzitter. — Verslaggever, H. Gilmet. — *Gelijktijdende conclusie*, H. Delange, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

VERZET. — IN STRAFZAKEN. — VONNIS DAT HET VERZET VAN DE VERDACHTE BIJ VERSTEK VEROORDEELD NIET ONTVANKELIJK VERKLAART. — BESLISSING UITSLUITEND GESTEUND OP DE ONTSTENTENIS VAN VERSCHIJNING VAN DE VERZETDOENDE. — ONWETTIGHEID.

Rechtvaardigt niet wettig zijn dispositief het vonnis dat, om het verzet van de verdachte tegen een vonnis dat deze bij verstek veroordeelt niet ontvankelijk te verklaren, uitsluitend op de ontstentenis van verschijning van de verstekdoende steunt (1). (Wetboek van strafvordering, art. 150, 151, 187 en 188.)

(EYCKERMAN.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 27 december 1957 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Charleroi;

Over het middel, van ambtswege afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet en 151 en 188 van het Wetboek van strafvordering :

Overwegende dat uit de rechtspleging blijkt dat aanlegger bij vonnis van de Rechtbank van politie te Charleroi van 30 oktober 1957 bij verstek veroordeeld is tot een straf van 10 frank geldboete uit hoofde van de overtreding, omschreven in artikel 561, 7°, van het Strafwetboek; dat hij, na tegen dit vonnis verzet te hebben aangetekend, opnieuw verstek liet gaan vóór de rechtbank van politie welke, bij vonnis van 20 november 1957, het verzet niet ontvankelijk verklaarde om de enkele reden dat de opposant niet verschenen was;

Overwegende dat het bestreden vonnis, contradictoair beslissend op het door aanlegger tegen het vonnis van de rechtbank van politie van 20 november 1957 ingesteld

(1) Raadpl. verbr., 8 juli 1957, *Bull.* en *Pasc.*, 1957, I, 1336.

hoger beroep, beslist heeft dat de eerste rechter het verzet terecht niet ontvankelijk verklaard had en op deze enkele grond het beroepen vonnis bevestigd heeft;

Overwegende dat, aangezien aanlegger op zijn verzet niet verschenen was, de rechtbank van politie op de vordering van het openbaar ministerie ongetwijfeld had kunnen beslissen dat het verzet ongedaan was, doch dat zij uit deze enkele vaststelling niet vermocht af te leiden dat het verzet niet ontvankelijk was;

Overwegende derhalve dat de bestreden beslissing, door het beroepen vonnis te bevestigen om de redenen van de eerste rechter, de in het middel aangeduide wetsbepalingen geschonden en zijn dispositief niet wettelijk gerechtvaardigd heeft;

Om die redenen, en zonder acht te slaan op de door aanlegger ingeroepen middelen die onduidelijk en dienvolgens niet ontvankelijk zijn, verbreekt het bestreden vonnis; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing; laat de kosten de Staat ten laste; verwijst de zaak naar de Correctionele Rechtbank te Bergen, uitspraak doende in hoger beroep.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — *Voorzitter*, H. Anciaux Henry de Fa-
veaux, raadsheer waarnemend voorzitter.
— *Verslaggever*, H. Gilmet. — *Gelijkvlo-
dende conclusie*, H. Delange, advocaat-
generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

VONNISSEN EN ARRESTEN. — IN STRAFZAKEN. — BEGEVING TER PLAATSE DOOR DE EERSTE RECHTER. — OPENBAARHEID VAN DE ZITTING NIET VASTGESTELD. — NIETIGHEID. — PROCES-VERBAAL GENEREEL VASTSTELLING BETREFFENDE DE STAAT VAN DE PLAATS OF DE OMSTANDIGHEDEN VAN DE FEITEN INHOUDEND. — BESLISSING VAN DE RECHTER IN BEROEP DIE HET VONNIS « A QUO » VERNIETIGD HEeft EN OP EIGEN REDENEN STEUNT. — NIETIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING VÓÓR DE EERSTE RECHTER ZONDER INVLOED OP DE WETTELIJKHEID VAN DE BESLISSING IN BEROEP.

Wanneer het proces-verbaal van begeving ter plaatse, waartoe door de eerste rechter overgegaan geweest is, niet vaststelt dat de regelen van de openbaarheid van de zittingen door artikel 96 van de Grondwet in acht genomen werden maar generlei vaststelling inhoudt betreffende de staat der plaats of de omstandigheden van de feiten welke tot vervolgin-

*gen aanleiding gegeven hebben, is de nietigheid van het onderzoek waartoe deze rechtsmacht ter plaatse overgegaan is zonder invloed op de wettelijkheid van de beslissing van de rechter in beroep die het beroepen vonnis vernietigd heeft en, steunende op redenen welke hem eigen zijn, zijn overtuiging niet gesteund heeft op bestanddelen van be-
wijs onregelmatig samengebracht (1).*

(HEUSBOURG EN N. V. « L'ASSURANCE LIÉGEOISE », T. KASSOR EN SOLSEKI.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 3 januari 1958 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Luik;

Overwegende dat de voorzieningen samenhangend zijn;

I. Aangaande de voorziening van Heusbourg :

Over het enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 96 en 97 van de Grondwet, 153, 154, 155 en 189 van het Wetboek van strafvordering, doordat het bestreden vonnis gewezen is op een rechtspleging waaraan een substantiële nietigheid kleeft, naardien in het proces-verbaal van begeving ter plaatse van 16 april 1957 niet vastgesteld is of de terechtzitting in het openbaar op de plaats gehouden is en het bestreden vonnis deze nietigheid overgenomen heeft; dat het Hof van verbreking aldus in de onmogelijkheid is gesteld de regelmatigheid van de rechtspleging en de wettelijkheid van de gewezen beslissing na te gaan ;

Ten aanzien van de tegen aanlegger ingestelde publieke vordering :

Overwegende dat de Rechtbank van politie te Seraing, bij een op 29 maart 1957 gewezen vonnis een begeving ter plaatse gelast hebbend, deze onderzoeksmaatregel uitvoerde op 16 april 1957;

Dat het op deze datum opgemaakt proces-verbaal niet vaststelt dat de regelen van de openbaarheid bij de begeving ter plaatse in acht genomen werden;

Overwegende dat het bestreden vonnis niet naar de redenen van het beroepen vonnis verwijst; dat het de beschikkingen waarbij aanlegger vrijgesproken is te niet doet en deze veroordeelt op grond van eigen beschouwingen;

Overwegende, voorzeker, dat het vonnis erop wijst « dat uit de gezamenlijke in het dossier voorkomende elementen, en

(1) Vergel. verbr., 23 januari 1957 (*Arr. Verbr.*, 1957, blz. 387), alsook het volgende arrest.

inzonderheid uit de aanduidingen van het plan blijkt dat de berijder van een motorrijwiel met zijspan Heusbourg begonnen is naar links te draaien zonder zich eerst regelmatig naar links begeven te hebben en zonder ten gepasten tijde zijn voornemen van richting te veranderen kenbaar maakt te hebben »;

Overwegende echter dat het proces-verbaal van ter plaatsafstapping van 16 april 1957 generlei vaststelling betreffende de staat der plaats of de omstandigheden van het ongeval inhoudt; dat de rechter in hoger beroep zijn overtuiging niet op onregelmatig ingewonnen bewijselementen heeft gesteund;

Overwegende dat eruit volgt dat de aangevoerde nietigheid zonder invloed is op de wettelijkheid van het bestreden vonnis waarbij het vonnis van de rechtbank van politie te niet is gedaan en hetwelk het gebrek niet overgenomen heeft dat het onderzoek kan aankleven waartoe die rechtbank overgegaan was;

En overwegende dat de substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

Ten aanzien van de burgerlijke vordering van Solski en Kassor :

Overwegende dat aanlegger geen bijzonder middel doet gelden;

Ten aanzien van de burgerlijke vordering van aanlegger :

Overwegende dat, aangezien bij de bestreden beslissing geen uitspraak gegeven is over een betwisting nopens de bevoegdheid en zij geen eindbeslissing is in de zin van artikel 416 van het Wetboek van strafvordering, de voorziening van aanlegger voortijdig en derhalve niet ontvankelijk is;

II. Aangaande de voorziening van de vennootschap « L'Assurance Liégeoise » :

Overwegende dat aanlegster tot staving van haar voorziening geen enkel middel inroept;

Om die redenen, verwerpt de voorzieningen; veroordeelt aanleggers tot de kosten.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anclaux Henry de Favéaux, raadsheer waarnemend voorzitter. Verslaggever, H. Polet. — *Gelijkvloeiende conclusie*, H. Delange, advocaat-generaal. — *Pleitter*, H. Van Ryn.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

1° VOORZIENING IN VERBREKING. — PERSONEN WELKE HOEDANIGHEID HEBBEN OM

ZICH TE VOORZIEN. — IN STRAFZAKEN. — VOORZIENING VAN EEN VERDACHTTE TEGEN DE BESLISSING GEWEZEN OVER DE PUBLIEKE VORDERING TEGEN EEN MEDEVERDACHTTE UITGEOEFEND. — NIET-ONTVANKELIJKHEID.

2° VOORZIENING IN VERBREKING.

— PERSONEN WELKE HOEDANIGHEID HEBBEN OM ZICH TE VOORZIEN. — IN STRAFZAKEN. — VOORZIENING VAN EEN VERDACHTTE TEGEN DE BESLISSING GEWEZEN JEGENS DE PARTIJ IN DE ZAAK GEROEPEN ALS BURGERLIJK VERANTWOORDELIJK VOOR DEZE VERDACHTTE. — NIET-ONTVANKELIJKHEID.

3° VONNISSEN EN ARRESTEN. — IN STRAFZAKEN. — BEGEVING VAN DE EERSTE RECHTER TER PLAATSE. — INACHTENEMING VAN DE REGELEN BETREFFENDE DE OPENBAARHEID VAN DE ZITTINGEN NIET VASTGESTELD. — RECHTER IN BEROEP ZIJN BESLISSING STEUNENDE OP DE VASTSTELLINGEN DOOR DE EERSTE RECHTER GEAKTEERD IN HET PROCES-VERBAAL VAN DEZE ONDERZOEKSMATREGEEL. — NIETIGHEID.

1° Een verdachte is zonder hoedanigheid om zich te voorzien tegen de beslissing over de openbare vordering tegen een medeverdachte uitgeoefend (1).

2° Een verdachte is zonder hoedanigheid om zich te voorzien tegen de beslissing gewezen ten opzichte van de partij in de zaak geroepen als burgerlijk aansprakelijk voor deze verdachte (2).

3° Wanneer, als de eerste rechter zich ter plaatse begeven heeft, noch het proces-verbaal van deze onderzoeksmaatregel noch het beroepen vonnis vaststelt dat de regelen op de openbaarheid van de zittingen in acht genomen werden, is het in hoger beroep gewezen vonnis, dat zijn dispositief namelijk op de in dit proces-verbaal geakteerde vaststellingen steunt, zelf met nietigheid aangedaan (3).

(BAUDRUX, T. DEMEUSE EN DEOM.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 2 april 1958 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Aarlen;

I. In zover de voorziening gericht is tegen de beslissing gewezen over de vorderingen welke door het openbaar ministerie ingesteld zijn tegen de medebeklaag-

(1) Verbr., 23 juni 1958 (*Bull.* en *Pasic.*, 1958, I, 1185).

(2) Verbr., 15 april 1957 (*Arr. Verbr.*, 1957, blz. 685).

(3) Raadpl. verbr., 18 maart 1957 (*Arr. Verbr.*, 1957, blz. 586) en 2 december 1957 (*Bull.* en *Pasic.*, 1958, I, 345). Vergel. het voorgaande arrest.

de Deom en tegen de medebeklaagde en burgerlijk verantwoordelijke voor aanlegster Nicolas Demeuse :

Overwegende dat aanlegster geen hoedanigheid heeft om zich tegen deze beslissing te voorzien;

Dat de voorziening derhalve niet ontvankelijk is;

II. In zover de voorziening gericht is tegen de beslissing gewezen over de tegen aanlegster ingestelde publieke vordering :

Over het middel van ambtswege, afgeleid uit de schending van de artikelen 96 en 97 van de Grondwet, 154, 155 en 189 van het Wetboek van strafvordering, doordat het bestreden vonnis, hetwelk gesteund is op het proces-verbaal van ter plaatsafstapping van 19 oktober 1957 waarin niet vastgesteld is of de terechtzitting ter plaats in het openbaar gehouden is, gewezen werd over een rechtspleging die door een substantiële nietigheid aangetast was :

Overwegende dat de rechtbank van politie te Btalle op 19 oktober 1957 een begeving op de plaats gelast heeft en deze op dezelfde dag om vijftien uur vastgesteld heeft;

Overwegende dat voor de begeving ter plaatse door een wijzend gerecht, evenals voor iedere terechtzitting, het inachtnemen van de regelen betreffende de openbaarheid van de terechtzittingen vereist is;

Overwegende dat het op 19 oktober 1957 opgemaakt proces-verbaal niet vaststelt dat de regelen der openbaarheid nageleefd zijn bij de begeving ter plaatse of dat het houden van een geheime zitting werd bevolen;

Overwegende dat deze substantiële formaliteit, waarvan het inachtnemen evenmin uit het beroepen vonnis blijkt, dienvolgens voor niet vervuld dient te worden gehouden; dat het ontbreken ervan de nietigheid medebrengt van het bestreden vonnis hetwelk zijn dispositief steunt op de vaststellingen die bij de begeving ter plaatse door de eerste rechter gedaan werden;

Om die redenen, en zonder acht te slaan op een geschrift getiteld « memorie », hetwelk tot staving van de voorziening van aanlegster neergelegd is en niet van een handtekening is voorzien, verbreekt het bestreden vonnis enkel voor zoveel daarbij uitspraak gedaan is over de tegen aanlegster ingestelde publieke vordering en over de kosten; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing; laat de kosten de Staat ten laste; verwijst de aldus beperkte zaak naar de Correctionele Rechtbank te Neufchâteau, zitting houdend in hoger beroep.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anciaux Henry de Fa-veaux, raadsheer waarnemend voorzitter. Verslaggever, H. Vroonen. — *Gelijkvullende conclusie*, H. Delange, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

RECHTEN VAN DE VERDEDIGING. — VERVOLGEN EN UITHOOFDE VAN ONVRIJWILLIGE VERWONDINGEN EN INBREUKEN OP DE WEGCODE TEN LASTE VAN TWEE VERDACHTEN. — BURGERLIJKE VORDERINGEN DOOR ELK VAN DE VERDACHTEN TEGEN DE ANDERE UITGEOEFEND. — VEROORDELING VAN DE ENE EN BESLISSING DAT HIJ ALLEEN VOOR HET ONGEVAL VERANTWOORDELIJK IS. — VEROORDELING VAN DE ANDERE UIT HOOFDE VAN EEN MISDRIJF DAT VERKLAARD IS ZONDER BAND VAN OORZAKELIJKHEID TE ZIJN MET HET ONGEVAL EN ONDERSCHIEDEN VAN DIT DAT TE ZIJNEN LASTE OPGESTELD GEWEEST WAS. — GEEN SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING VAN DE EERSTE.

Wanneer twee verdachten vervolgd zijn uit hoofde van onvrijwillige kwetsuren en inbreuken op de Wegcode, schendt de rechten van de verdediging niet van de verdachte, veroordeeld en alleen en volledig aansprakelijk voor het ongeval verklaard, het vonnis dat, zelfs zonder de partijen kennis ervan gegeven te hebben, ten laste van de andere verdachte een inbreuk in aanmerking neemt op de politie van het wegverkeer onderscheiden van dit, dat te zijnen laste opgesteld geweest is, en beslist dat deze inbreuk zonder band van oorzake-lijkheid is met het ongeval, wanneer de eerste kan laten gelden, zowel tot staving van zijn eis tegen de tweede als in zijn verweer tegen de eis van deze, elke om het even dewelke fout van deze laatste in verband met het ongeval op grond van artikel 418 en 420 van het Strafwetboek (1).

(GORMAN, T. GASPART
EN N. V. « LES PROVINCES RÉUNIES ».)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 28 januari 1958 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Dinant;

I. In zover de voorziening gericht is tegen de beslissing gewezen over de tegen

(1) Vergel. verbr., 3 maart 1958, *supra*, blz. 469.

verweerder André Gaspard ingestelde publieke vordering :

Overwegende dat aanlegger geen hoedanigheid heeft om zich te voorzien tegen de ten opzichte van een medebeklaagde ingestelde publieke vordering;

II. In zover de voorziening gericht is tegen de beslissing gewezen over de tegen aanlegger ingestelde publieke vordering :

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 418 en 420 van het Strafwetboek, 26, 1°, van het koninklijk besluit van 8 april 1954 houdende Algemeen Reglement op de politie van het wegverkeer, 3 en 4 van de wet van 17 april 1878 de voorafgaande titel bevattende van het Wetboek van strafvordering, 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek, doordat de bestreden beslissing, met bevestiging van het beroepen vonnis in dit opzicht, aanlegger veroordeelt tot een enige geldboete van 500 frank wegens onvrijwillige slagen en verwondingen en inbreuken op artikel 26, 1°, van het koninklijk besluit van 8 april 1954, en tot de helft van de kosten der publieke vordering, en, met wijziging van het beroepen vonnis, aanlegger geheel verantwoordelijk verklaart voor de gevolgen van het litigieuze ongeval en hem bijgevolg veroordeelt om aan beide verweerders Gaspard de som van 1529 fr. en aan derde verweerder de som van 590 frank te betalen, een en ander verhoogd met de compensatoire interesten vanaf 5 juli 1957 tot 16 oktober 1957, met de gerechtelijke interesten en de kosten, na vastgesteld te hebben, enerzijds, dat « er althans een ernstige twijfel heerst omtrent het punt of de zichtbaarheid tot minder dan tweehonderd meter gedaald was », en, anderzijds, dat « de hindernis, opgeleverd door de sleep die Gaspard bestuurde, zichtbaar was; dat de snelheid die Corman toegeeft te hebben ontwikkeld, naar zijn eigen uiteenzetting van het ongeval, overdreven was, rekening houdend met de volgens hem beperkte zichtbaarheid »; dan wanneer deze redenen tegenstrijdig of althans dubbelzinnig zijn, want zij laten in het onzekere waarom de rechters over de grond, om de overtreding van artikel 26, 1°, van de Wegcode tegen aanlegger bewezen te verklaren, diens eigen verklaringen laten gelden hebben, dan wanneer zij die verklaringen verworpen hebben ten aanzien van de eerste verweerder André Gaspard ten laste gelegde overtreding van artikel 42, 1°, hiertoe achtend dat er een ernstige twijfel heerst omtrent het punt of de zichtbaarheid minder dan tweehonderd meter ver reikte, waaruit volgt dat de bestreden beslissing niet naar het vereiste van de wet met redenen omkleed is :

Overwegende dat het niet tegenstrijdig is te beslissen, enerzijds, dat er een twijfel heerst omtrent het punt of de zichtbaarheid minder dan tweehonderd meter ver reikte, en, anderzijds, dat de hindernis, opgeleverd door de sleep voertuigen welke verweerder bestuurde, zichtbaar was;

Overwegende dat, zo het bestreden vonnis eraan toevoegt dat de door aanlegger toegegeven snelheid naar zijn eigen uiteenzetting van het ongeval overdreven was, rekening houdend met de volgens hem beperkte zichtbaarheid, het de veroordeling, onder meer uit hoofde van overtreding van artikel 26, 1°, van het koninklijk besluit van 8 april 1954, niet op de enkele verklaringen van aanlegger steunt, doch aldus en ten overvloede onderlijnt dat, zelfs in geval, gelijk deze beweerdde, de zichtbaarheid minder ver reikte dan tweehonderd meter, deze overtreding nog bewezen zou zijn omdat de snelheid door aanlegger ontwikkeld hem de mogelijkheid niet gelaten had zijn voertuig vóór een in ieder geval zichtbare hindernis tot stilstand te brengen;

Dat het middel feitelijke grondslag mist;

En overwegende dat de substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

III. In zover de voorziening gericht is tegen de beslissing over de door aanlegger en tegen hem ingestelde burgerlijke vorderingen gewezen :

Over het tweede middel, afgeleid uit de schending van de rechten der verdediging en van artikel 97 van de Grondwet, doordat het bestreden vonnis, na, bij bevestiging van de beroepen beslissing, aanlegger veroordeeld te hebben tot een enige geldboete van 500 frank wegens onvrijwillige slagen en verwondingen en inbreuken op artikel 26, 1°, van het koninklijk besluit van 8 april 1954 en tot de helft van de kosten der publieke vordering, hem geheel verantwoordelijk verklaart voor de gevolgen van het litigieuze ongeval en hem bijgevolg veroordeelt om aan beide verweerders Gaspard de som van 1529 frank en aan derde verweerder de som van 590 frank te betalen, een en ander verhoogd met de compensatoire interesten vanaf 5 juli 1957 tot 16 oktober 1957, met de gerechtelijke interesten en de kosten, om de reden dat « tussen de telastlegging van overtreding van artikel 76, 1°, van het koninklijk besluit van 8 april 1954, die tegen Gaspard (eerste verweerder) bewezen gebleken is, en het ongeval geen verband van oorzakelijkheid ligt »; dan wanneer verweerder André Gaspard niet vervolgd was wegens inbreuk op arti-

kel 76, 1°, van de Wegcode, doch enkel wegens inbreuk op de artikelen 418 en 420 van het Strafwetboek en 42, 1°, van de Wegcode; dat hij derhalve niet uit hoofde van inbreuk op artikel 76, 1°, mocht veroordeeld worden zonder door de rechtbank uitdrukkelijk te zijn verzocht ten aanzien van deze nieuwe telastlegging verweer te voeren; waaruit volgt dat, door te verklaren dat aanlegger alleen voor het litigieuze ongeval verantwoordelijk is, onder het voorwendsel dat er tussen de overtreding welke tegen verweerder André Gaspard van ambtswege aangevoerd is en de botsing generlei verband van oorzaak tot gevolg aanwezig is, de rechters over de grond aanleggers verdedigingsrechten geschonden hebben, naardien deze in de onmogelijkheid gesteld is na te gaan welke de weerslag van deze telastlegging op zijn eigen eventuele verantwoordelijkheid was, en tevens zijn rechten als burgerlijke partij te doen gelden :

Overwegende dat de omstandigheid dat het bestreden vonnis, zonder de partijen ervan te verwittigen, ten laste van verweerder Gaspard, vervolgd uit hoofde van onvrijwillige verwondingen en van overtreding van artikel 42, 1, van de Wegcode, een andere overtreding van deze code in aanmerking zou genomen hebben, welke met zonder verband van oorzakelijkheid met het ongeval verklaart, geen krenking heeft kunnen toebrengen aan de verdedigingsrechten van aanlegger die zowel tot staving van zijn vordering tegen verweerder als in zijn verweer tegen diens vordering om het even welke fout van verweerder in verband met het ongeval op de voet van de artikelen 418 en 420 van het Strafwetboek kon doen gelden;

Dat het middel mitsdien niet kan ingewilligd worden;

Om die redenen, verwerpt de voorziening; veroordeelt aanlegger tot de kosten.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anclaux Henry de Fa-veaux, raadshere waarnemend voorzitter. — Verstaggever, H. Vroonen. — *Gelijkkluidende conclusie*, H. Delange, advocaat-generaal. — Pleiter, H. Anslaux.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

1° BEVOEGDHEID EN AANLEG. — IN STRAFZAKEN. — BETWISTING VAN DE REGELMATIGHEID VAN EEN VERVOLGING UIT HOOFDE VAN INBREUKEN OP DE BEPALINGEN BETREFFENDE DE CONTROLE VAN DE WISSELS. — BETWISTING GESTEUND OP DE ONTSTENTENIS VAN KLACHT AAN HET BELGISCH-LUXEMBURGS

INSTITUUT VAN DE WISSEL. — BETWISTING VAN DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE PUBLIEKE VORDERING. — GEEN BETWISTING OVER EEN VRAAGSTUK VAN BEVOEGDHEID.

2° BEVOEGDHEID EN AANLEG. — IN STRAFZAKEN. — EXCEPTIE VAN GEWIJSEDE OPGEWORPEN DOOR DE VERDACHTE BEWERENDE VROEGER UIT HOOFDE VAN DEZEELFDE FEITEN GEROORDEELD GEWEEST TE ZIJN. — VASTSTELLING VAN DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE PUBLIEKE VORDERING. — GEEN BETWISTING OMTRENT EEN VRAAGSTUK VAN BEVOEGDHEID.

3° VOORZIENING IN VERBREKING. — TERMIJN. — IN STRAFZAKEN. — BEVELSCHRIFT VAN DE RAADKAMER DE BETICHTE UIT HOOFDE VAN WANBEDRIJVEN VÓór DE CORRECTIELE RECHTBANK VERWIJZENDE. — VERZET VÓór DE KAMER VAN INBESCHULDIGINGSTELLING. — ARREST HET VERZET NIET ONTVANKELIJK VERKLAREND. — GEEN BETWISTING OVER DE BEVOEGDHEID VAN DE ONDERZOEKRECHTSMACHTEN. — VOORZIENING VOOR DE DEFINITIEVE BESLISSING. — NIET-ONTVANKELIJKHEID.

1° Een betwisting van de regelmatigheid van de vervolging uitgeoefend uit hoofde van inbreuken op de bepalingen van de wetgeving betreffende de controle van de wissels, die gesteund is op de ontstentenis van klacht van het Belgisch-Luxemburgs Instituut voor de wissel, heeft de ontvankelijkheid van de publieke vordering tot voorwerp en niet de bevoegdheid van de rechter bij wie de zaak aanhangig is (1).

2° Wanneer de verdachte onverpt dat de feiten van de vervolging dezelfde zijn als deze waarvoor hij vroeger veroordeeld geweest is, betwist hij niet de bevoegdheid van de rechter, bij wie de zaak aanhangig is, maar de ontvankelijkheid van de publieke vordering (2).

3° Wanneer, noch vóór de raadkamer, noch vóór de kamer van inbeschuldigingstelling, de bevoegdheid van de onderzoeksrechtsmachten betwist geweest is, is niet ontvankelijk de voorziening gevormd, vóór de definitieve beslissing, tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat er zich toe beperkt niet ontvankelijk te verklaren het verzet van de verdachte tegen het bevelschrift van de raadkamer die, zonder over deze bevoegdheid uitspraak te doen, hem uit hoofde van wanbedrijven vóór de correctionele rechtbank verwijst (3). (Wetboek van strafvordering, art. 416.)

(1) Raadpl. verbr., 18 juni 1956 (*Arr. Verbr.*, 1956, blz. 884).

(2) Raadpl. verbr., 26 november 1951 (*Arr. Verbr.*, 1952, blz. 146).

(3) Verbr., 5 september 1957 (*Bull. en Pasic.*, 1957, I, 1385).

(ROUGET.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden arrest, op 24 juni 1958 gewezen, waardoor het Hof van beroep te Brussel, kamer van inbeschuldigingstelling, niet ontvankelijk heeft verklaard het verzet van aanlegger tegen de beschikking van de Raadkamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen van 6 maart 1958, waarbij aanlegger uit hoofde van overtredingen van de wetgeving betreffende de controle van de wissel, naar de Correctionele Rechtbank te Bergen verwezen is;

Over de ontvankelijkheid van de voorziening :

Overwegende dat het bestreden arrest enkel het verzet van aanlegger tegen de beschikking van de raadkamer niet ontvankelijk verklaart en, evenals deze beschikking, geen uitspraak geeft over een betwisting van de bevoegdheid van de onderzoekende gerechten;

Overwegende dat aanlegger, zowel vóór de kamer van inbeschuldigingstelling als vóór de raadkamer, weliswaar betoogd had, enerzijds, dat de vervolging niet regelmatig ingespannen was bij gebrek aan een klacht van het Belgisch-Luxemburgs Instituut voor de wissel, wat, volgens hem, de nietigheid van de vordering van de procureur des konings te Bergen met zich bracht en, anderzijds, dat de feiten op de voet waarvan de vervolging ingespannen was, dezelfde waren als die waarover de Correctionele Rechtbank te Brussel reeds te zijnen opzichte uitspraak gedaan had op 29 mei 1957;

Overwegende echter dat, welke de door aanlegger gebezigde termen ook wezen, deze betwistingen enkel lopen over de ontvankelijkheid van de publieke vorderingen en niet over de bevoegdheid van de onderzoekende gerechten;

Dat derhalve de voorziening, welke vóór de eindbeslissing ingesteld is, niet ontvankelijk is krachtens artikel 416 van het Wetboek van strafvordering;

Om die redenen, verworpt de voorziening; veroordeelt aanlegger tot de kosten.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anciaux Henry de Faueux, raadsheer waarnemend voorzitter. — Verslaggever, H. Gilmet. — *Gelijklopende conclusie*, H. Delange, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

VERKEER. — ARTIKEL 17 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 8 APRIL 1954. — STATIONEERPLAATS. — BEGRIP.

De stationeerplaats, bedoeld door artikel 17, lid 2, van het koninklijk besluit van 8 april 1954, is niet beperkt tot elk van de gedeelten van de grond welke een stationerend voertuig kan innemen, maar omvat insgelijks de doorgangen tussen deze gedeelten aangebracht om het op- of afrijden mogelijk te maken (1).

(TIELEMANS, T. HOEREN EN DE WANDELAER.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 28 februari 1958 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Brussel;

Overwegende dat de voorziening beperkt is;

A. In zover de voorziening ingesteld is door aanlegger, handelend als beklagde :

I. Betreffende de beslissing over de tegen aanlegger ingestelde publieke vordering :

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 17, 32, 33 en 34 van het koninklijk besluit van 8 april 1954, 1 en 2 van de wet van 1 augustus 1899, gewijzigd bij de wetten van 1 augustus 1924 en 16 december 1935, doordat het bestreden vonnis overweegt dat de term « stationeerplaats » geldt niet alleen voor de plaatsen welke voor het stationeren van de voertuigen afgeperkt zijn, doch insgelijks voor de delen van de openbare weg die tot zulke plaatsen toegang verlenen of er langsheen liggen, dan wanneer bewuste term, in het reglement niet nader omschreven zijnde, in de gebruikelijke zin dient te worden begrepen; dat, wanneer zij op de openbare weg gelegen is, een stationeerplaats noodzakelijkerwijze die plaats is waar de voertuigen normaal stationeren, gelet op de op de rijbaan tot het afperken ervan aangebrachte merken of op de door het reglement bepaalde tekens :

Overwegende dat in geen enkele wets- of reglements-bepaling de uitdrukking « stationeerplaats » nader omschreven is;

(1) Artikel 17 van het koninklijk besluit van 8 april 1954 is heden vervangen door artikel 5 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 dat niet, onder de voorbeelden van manoeuvres, het feit vermeldt een stationeerplaats te verlaten.

dat dit woord dus in zijn gebruikelijke betekenis moet genomen worden;

Overwegende dat volgens de gebruikelijke betekenis van het woord de stationeerplaats niet beperkt is tot elke van de delen van de grond die een stationerend voertuig kan innemen, doch ook de doorgangen omvat welke tussen die delen ingericht zijn om het op- of afrijden ervan mogelijk te maken;

Overwegende dat het bestreden vonnis vaststelt « dat uit de schets van de plaats blijkt dat de stationeerplaats in de zuidwesterhoek van het Rouppeplein te Brussel drie evenwijdig liggende rijen van plaatsen omvat, waarvan de middelste slechts bereikt kan worden door een soort doorgang van ongeveer vijf meter »;

Overwegende dat de rechter over de grond uitgaande van deze in feite soevereine vaststelling wettelijk heeft kunnen beslissen dat « deze doorgang een integreerend deel uitmaakte van de stationeerplaats »;

Overwegende dat het vonnis dus geen enkele van de in het middel aangeduide wetsbepalingen geschonden heeft;

Over het tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 97 van de Grondwet, doordat het vonnis eensdeels, erop wijst dat de stationeerplaats ligt in de zuidwesterhoek van het Rouppeplein dat onbetwistbaar een openbare weg is, dan wanneer het anderdeels vaststelt dat aanlegger een stationeerplaats verlaten heeft welke gelegen was buiten de openbare weg waarop het normaal verkeer plaats heeft; dat deze tegenstrijdigheid in de redenen met het ontbreken van redenen gelijkstaat :

Overwegende dat zekere delen van de openbare weg voor het normaal verkeer open kunnen staan; dat andere delen daaraan kunnen worden onttrokken;

Dat het bestreden vonnis zonder in tegenspraak te vervallen heeft kunnen verklaren, enerzijds, dat de plaats welke beklagde verlaten heeft op een openbaar plein gelegen was, en, anderzijds, dat die plaats « gelegen was buiten de openbare weg waarop het normaal verkeer plaats heeft »;

Dat het middel feitelijke grondslag mist;

En overwegende dat de substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

II. Betreffende de beslissing over de tegen aanlegger ingestelde burgerlijke vordering;

Overwegende dat aanlegger geen bijzonder middel inroept;

B. In zover de voorziening door aanlegger, handelend als burgerlijke partij, ge-

richt is tegen dame Hoeren, burgerlijk verantwoordelijke :

Overwegende dat aanlegger te dezen aanzien geen enkel middel doet gelden;

Om die redenen, verwerpt de voorziening; veroordeelt aanlegger tot de kosten.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anciaux Henry de Favéaux, raadsheer waarnemend voorzitter. — Verslaggever, H. Polet. — *Gelijklopende conclusie*, H. R. Delange, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

1° REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN. — BESLISSING GESTEUND OP EEN REDEN, DOOR ANDERE RECHTERS GEGEVEN OM EEN ANDERE BETWISTING TE BESLECHTEN. — WETTELIJKHEID.

2° TUSSENKOMST. — IN STRAFZAKEN. — BEPALINGEN VAN HET WETBOEK VAN BURGERLIJKE RECHTSVORDERING BETREFFENDE DE TUSSENKOMST. — NIET TOEPASSELIJK VOOR DE STRAFRECHTSMACHTEN BEHALVE AFWIJKENDE BEPALING UIT EEN BIJZONDERE WET BLIJKENDE. — STRAFRECHTER KUNNENDE WETTELIJK EEN SANCIE UITSPREKEN OF EEN ANDERE MAATREGEL TEGEN EEN DERDE NIET VROEGER IN DE ZAAK GEROEPEN. — RECHT VAN DEZE DERDE IN HET GEDING OP TE TREDEN OM ZICH TE VERDEDIGEN.

1° *Geen enkele wetsbepaling verbiedt aan de rechters hun beslissing nopens de bij hen aanhangige betwisting te motiveren door aanhaling van een grond, gegeven door andere rechters om een andere betwisting af te doen (1).*

2° *Buiten afwijkende bepaling uit een bijzondere wet blijvende (2) zijn de bepalingen van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering betreffende de tussenkomst niet voor de strafrechtmachten toepasselijk, daar het Wetboek van strafvordering en de wetten betreffende de strafrechtpleging de partijen aanduiden die een eis kunnen instellen of tegen welke een eis kan ingesteld worden vóór deze gerechten. Wanneer de wet, bij uitzondering de strafrechter toelaat tegelijkertijd een veroordeling, een sanctie of een andere maatregel uit te spreken ten laste van een derde die*

(1) Verbr., 5 november 1956 (*Arr. Verbr.*, 1957, blz. 144). Vergel. verbr., 5 december 1957, *supra*, blz. 207, en de noot, blz. 208.

(2) Zoals artikel 9 van de wet van 1 juli 1956 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.

niet vooraf in de zaak geroepen werd, moet deze derde toegelaten worden, om in het geding te verschijnen ten einde verweer te voeren tegen bedoelde veroordeling, sanctie of maatregel (1).

(NOËL, WEDUWE LAHAUT, T. DELCOURT, CALMEYN
EN N. V. BANK VAN BRUSSEL.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden arrest, op 14 mei 1958 gewezen door het Hof van beroep te Brussel;

A. In zover de voorziening gericht is tegen het openbaar ministerie, beklagde Delcourt, en de partij Calmeyn :

Over het enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 97 van de Grondwet en van het beginsel van de rechten der verdediging en van het contradictoir karakter dat geheel de rechtspleging beheerst, doordat het bestreden arrest niet ontvankelijk verklaart het verzoekschrift tot tussenkomst ter bewaring van een recht van aanlegster in het geding dat vóór de strafrechter hangend is tussen het openbaar ministerie, verweerder Delcourt, beklagde, en verweerder Calmeyn, burgerlijke partij; eerste onderdeel, dan wanneer het hof van beroep, door zich ertoe te beperken naar jurisprudentiële beslissingen te verwijzen, de beslissing in het bijzonder geval waarvan het kennis nam niet regelmatig gemotiveerd heeft; tweede onderdeel, dan wanneer het Wetboek van strafvordering andere vorderingen van burgerlijke aard aanneemt dan die welke het bestreden arrest in een limitatieve vorm opsomt, en dan wanneer de vrijwillige tussenkomst ter bewaring van een recht vóór het strafgerecht aangenomen wordt in geval de tussenkomen partij een wettig belang daartoe bezit en bij de rechtbank geen vordering aanbrengt welke daarbij niet reeds aanhangig is :

Overwegende dat verweerder Delcourt naar de correctionele rechtbank verwezen is om er terecht te staan wegens onderscheiden misdrijven van valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken, van oplichting, van misbruik van vertrouwen en van uitgifte van checks zonder dekking;

Dat de genaamde Opsomer, handelend als voogd over Paul Calmeyn, geïnterdiceerde, zich tegen beklagde burgerlijke partij gesteld heeft;

(1) Raadpl. verbr., 24 maart 1947 (*Arr. Verbr.*, 1947, blz. 93; *Bull. en Pasic.*, 1947, I, 123, en de conclusies van het openbaar ministerie). Vergel. verbr., 29 januari 1951 (*Arr. Verbr.*, 1951, blz. 292) en 16 februari 1953 (*ibid.*, 1953, blz. 414).

Dat de publieke vordering en de burgerlijke vordering bij het hof van beroep aanhangig gemaakt zijn door de hogere beroepen, door het openbaar ministerie en beklagde tegen de beslissing van de rechtbank ingesteld;

Dat aanlegster, weduwe Julien Lahaut, steunend hierop dat beklagde in de loop van de vervolging verklaard heeft dat een deel van het geld waarop de telastleggingen betrekking hebben, gediend heeft voor de moord op Julien Lahaut en hierop dat het hof van beroep, om, wat dit geld aangaat, de gegrondheid van de telastleggingen en van de eisen der burgerlijke partij te beoordelen, noodzakelijkerwijze de bovenaangehaalde verklaring van beklagde zal dienen na te gaan, de rechter in hoger beroep bij een verzoekschrift verzocht heeft haar te ontvangen als tussenkomen partij in de tussen het openbaar ministerie, beklagde en de burgerlijke partij Calmeyn hangende zaken en zulks op grond van het zedelijk en stoffelijk belang dat zij, naar zij zegt, erbij heeft dat haar rechten door een beslissing van het hof van beroep in bedoelde zaken niet in gevaar gebracht worden ter gelegenheid van de rechtsmiddelen die zij kan aanwenden tegen de daders van, aanstokers tot, medeplichtigen bij — en burgerlijk verantwoordelijke voor — de moord op haar echtgenoot; dat het bestreden arrest de tussenkomst ter bewaring van een recht van aanlegster niet ontvankelijk heeft verklaard;

Over het eerste onderdeel :

Overwegende dat geen enkele wetsbepaling aan de rechters verbiedt hun beslissing nopens de bij hen aanhangige betwisting te motiveren door aanhaling van een grond, gegeven door andere rechters om een andere betwisting af te doen;

Overwegende dat het bestreden arrest, verre van eenvoudig te verwijzen naar de redenen van in andere zaken gewezen beslissingen welke het aanhaalt, deze redenen herhaalt en ze als eigen redenen laat gelden om de eigen beslissing te rechtvaardigen;

Dat het eerste onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist;

Over het tweede onderdeel :

Overwegende dat het bestreden arrest zich niet erbij bepaalt te zeggen dat het Wetboek van strafvordering vóór het strafgerecht geen enkele andere vordering van burgerlijke aard aanneemt dan die van de geschade partij, die welke tegen de burgerlijk verantwoordelijke persoon gericht is en die van de vrijgesproken beklagde tegen de burgerlijke partij;

Overwegende dat, zoals het bestreden arrest erop wijst om deze verklaring aan te vullen, het Wetboek van strafvordering en de wetten betreffende de strafrechts-

pleging aanduiden welke de partijen zijn die een eis kunnen instellen of tegen welke een eis kan ingesteld worden vóór de strafrechten; dat de bepalingen van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering betreffende de tussenkomst niet tot deze rechtscolleges mogen uitgebreid worden;

Overwegende dat ten deze aanlegster zich niet kon beroepen op een afwijkende bepaling welke uit een bijzondere wet blijkt;

Overwegende, voorzeker, dat het zou indruisen tegen het beginsel zelf van het recht van verdediging, waarvan het Wetboek van strafvordering verscheidene toepassingen vermeldt, dat, wanneer de wet bij uitzondering de strafrechter, bij wie een vordering aanhangig is, toelaat tegelijkertijd een veroordeling, een sanctie of een andere maatregel uit te spreken ten laste van een derde die niet vooraf in de zaak geroepen werd, deze derde niet zou toegelaten worden om in het geding te verschijnen ten einde verweer te voeren tegen bedoelde veroordeling, sanctie of maatregel;

Overwegende echter dat het bestreden arrest terecht vaststelt dat de aard zelve van de vervolgingen, tegen Delcourt ingesteld zowel door het openbaar ministerie als door de burgerlijke partijen, uitsluit dat een veroordeling, een sanctie of enige maatregel zou gewesen of genomen worden ten opzichte van eiseres tot tussenkomst;

Overwegende dat deze vaststelling de beslissing waarbij de vrijwillige tussenkomst van aanlegster ter bewaring van een recht niet ontvankelijk verklaard is, wettelijk rechtvaardigt;

Dat het tweede onderdeel van het middel niet kan ingewilligd worden;

B. In zover de voorziening gericht is tegen de Bank van Brussel, burgerlijke partij :

Overwegende dat, het verzoekschrift tot tussenkomst van aanlegster, volgens de termen zelf ervan, ertoe strekte aanlegster als tussenkomende partij toe te laten enkel « in de zaak welke hangend is tussen het openbaar ministerie en de burgerlijke partij Calmeyn en de genaamde Emile Delcourt »; dat generlei geding vóór de rechter over de grond tot stand gekomen is tussen aanlegster en de Bank van Brussel en dat het bestreden arrest tegen eerstgenoemde geen enkele veroordeling ten voordele van de tweede wijst;

Dat de voorziening dus zonder voorwerp is;

Om die redenen, verwerpt de voorziening; veroordeelt aanlegster tot de kosten.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anciaux Henry de Fa-

veaux, raadsheer waarnemend voorzitter. — *Verslaggever*, H. Moriamé. — *Gelijk-luidende conclusie*, H. R. Delange, advocaat-generaal. — *Pleiters*, HH. Fonteyne (van de Balie bij het Hof van beroep te Brussel) en de Harven.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

MILITIE. — AANDUIDING VOOR HET SPECIAAL CONTINGENT VAN EEN MILITIAAN DIE TEN MINSTE VIJF BROEDERS OF ZUSTERS IN LEVEN HEEFT. — VASTSTELLING VAN HET MAXIMUM VAN DE DOOR ARTIKEL 13, PARAGRAAF 1, 1°, VAN DE OP 2 SEPTEMBER 1957 SAMENGEORDEDE WETTEN BEPAALDE INKOMSTEN.

Om het maximum te bepalen van het samengevoegd inkomen van de vader en de moeder en de met deze gelijkgestelde personen, dat aan de militiaan die ten minste vijf broeders of zusters in leven heeft toelaat krachtens artikel 13, paragraaf 1, 1°, van de op 2 september 1957 samengeordende wetten zijn aanduiding voor het speciaal contingent te bekomen, moet eerst de in artikel 10, paragraaf 1, 1°, lid 3, van dezelfde wetten bepaalde som hetzij met één vierde per persoon ten laste, hetzij met het bedrag van de kinderbijslagen voor deze van de personen voor wie dit bedrag het vierde te boven gaat verhoogd worden, en daarna de verkregen uitkomst door drie vermenigvuldigd worden (1).

(GLORIEUX.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op de bestreden beslissing, op 23 mei 1958 gewezen door de hoge militieraad;

Over het enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 13 van de dienstplichtwetten, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 2 september 1957, doordat de bestreden uitspraak beslist heeft dat bij het ramen van het maximum der inkomsten op de voet waarvan een dienstplichtige zijn aanwijzing voor het speciaal contingent kan bekomen, het bedrag van de kindertoelagen niet op het drievoud behoefte te worden gebracht :

Overwegende dat volgens artikel 13, paragraaf 1, 1°, derde lid, van de dienst-

(1) Raadpl. *Parl. Doc.*, Kamer van volksvertegenwoordigers, zitting 1956-1957, n° 579/12, verslag van de Commissie van binnenlandse zaken, blz. 19 en 24; Arco, *Commentaire de la loi du 15 juin 1951 sur la milice*, n° 113.

plichtwetten samengeschied op 2 september 1957, de ingeschrevene voor het speciaal contingent enkel kan worden aangewezen voor zoveel « het samengevoegd inkomen van de vader en de moeder of de met deze gelijkgestelde personen... niet méér bedraagt dan het drievoud van het bij artikel 10, paragraaf 1, 1°, derde lid, bepaalde bedrag, met dien verstande dat dit bedrag verhoogd wordt met één vierde of met het bedrag der kinderbijslagen per persoon ten laste, zoals daarbij is voorgeschreven »;

Overwegende dat uit de termen van de wet blijkt dat, tot het ramen van het maximum bepaald bij artikel 13 van de gecoördineerde dienstplichtwetten, eerst de in artikel 10 van die wetten bepaalde som dient vermeerderd te worden, hetzij met één vierde per persoon ten laste, hetzij met het bedrag van de kinderbijslagen voor de personen ten laste voor wie dat bedrag het vierde te boven gaat, en daarna de verkregen uitkomst door drie dient vermenigvuldigd te worden;

Dat bij het bepalen van het voorzien maximum, het bedrag van de kinderbijslagen dus in voorkomend geval insgelijks op het drievoud dient te worden gebracht;

Dat het middel derhalve gegrond is;

Om die redenen, verbreekt de bestreden beslissing; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing; verwijst de zaak naar de hoge militieraad, anders samengesteld.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Anceaux Henry de Favéaux, raadsheer waarnemend voorzitter. — *Verlaggever*, H. Polet. — *Gelijkkluidende conclusie*, H. Delange, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

1° **MIDDELEN VAN VERBREKING.** — IN STRAFZAKEN. — MIDDEL HIERUIT AFGELEID DAT DE RECHTER AAN EEN VRAAG GEEN GEVOLG GEGEVEN HEEFT. — VRAAG NIET GEFORMULEERD. — MIDDEL IN FEITE NIET OPGAANDE.

2° **OPLICHTING.** — **BEDRIEGLIJKE HANDELINGEN.** — **BEDROG.**

1° *Gaat in feite niet op het middel hieruit afgeleid dat de rechter aan een vraag van de verdachte geen gevolg gegeven heeft, dan wanneer noch uit het arrest, noch uit de rechtspleging blijkt dat deze vraag geformuleerd geweest is (1).*

2° *Het zenden, door de verdachte, van een omzendbrief welke leugenachtige ver-*

meldingen en bedrieglijke verzekeringen bevat, het tonen van brieven op een gemeenzame toon aan sommige overheden gericht om te doen geloven dat hij aanhoudende en persoonlijke betrekkingen met hen onderhoudt en hij van hun vrouwen geniet en de « mise en scène » erin bestaande zijn klanten te doen samenkomen in weelderige kantoren waarvan de bemeubeling niet betaald is, om de valse indruk te verwekken dat hij over aanzienlijke financiële middelen beschikt, maken bedrieglijke handelingen uit naar de zin van artikel 496 van het Strafwetboek (2).

(MOTTART, T. N. V. SOVETRAUX.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden arrest, op 19 juni 1958 gewezen door het Hof van beroep te Luik;

I. In zover de voorziening gericht is tegen de over de publieke vordering gewezen beslissing :

Over het eerste middel, met betrekking tot de telastlegging A-3 en afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 195, 408, tweede lid, 413 van het Wetboek van strafvordering, doordat het bestreden arrest zich erbij bepaalt de beslissing op algemene wijze met redenen te omkleden ten aanzien van de feiten welke gepleegd zijn ten nadele van de in de dagvaarding aangeduide personen, dan wanneer aanlegger in zijn vóór het hof van beroep genomen conclusies verzocht had dat ten opzichte van elke dier personen de aard van de bedrieglijke handelingen en de datum waarop zij plaats hadden nader zou opgegeven worden, op grond van de omstandigheid van herhaling welke pas na 8 november 1956 in aanmerking kon genomen worden :

Overwegende dat aanlegger onder de telastlegging A-3 van de dagvaarding vervolgd was uit hoofde van oplichtingen, gepleegd in oktober-november 1956 en in april-mei 1957 met de omstandigheid dat hij voor de periode na 8 november 1956 in staat van wettelijke herhaling verkeerde; dat in de dagvaarding de slachtoffers van de handelingen van aanlegger opgesomd waren en voor elke van die personen de datum van de feiten en het bedrag van de aanlegger overhandigde gelden aangegeven waren;

(1) Verbr., 25 februari 1957 (*Bull.* en *Pasic.*, 1957, I, 753).

(2) Raadpl. verbr., 26 september 1955 (*Arr. Verbr.*, 1956, blz. 39); 16 december 1957 en 24 februari 1958, *supra*, blz. 232 en 445.

Overwegende dat, in strijd met wat in het middel betoogd is, aanlegger niet geconcludeerd heeft dat de handelingen uitgevoerd ten opzichte van elke der in de dagvaarding aangeduide personen afzonderlijk zouden onderzocht worden, noch de in de tekst der telastlegging aangeduide data heeft betwist;

Dat hij zich ertoe beperkt heeft te beweren dat hij geen enkele bedrieglijke handeling aangewend had en zonder bedrieglijk oogmerk opgetreden was;

Overwegende dat het middel, hetwelk het arrest verwijt niet ingegaan te zijn op een verzoek dat vóór de rechter over de grond niet gedaan is, feitelijke grondslag mist;

Over het tweede middel, met betrekking tot de telastlegging A-3 en afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 195, 408, tweede lid, 413 van het Wetboek van strafvordering en 496 van het Strafwetboek, doordat het bestreden arrest als bedrieglijke handelingen in aanmerking genomen heeft : 1° het zenden aan talrijke personen van een omzendbrief die ten dele leugenachtig was, 2° het feit dat « in brieven, gericht tot de leiders van zekere grote financiële maatschappijen van het land, beklagde zich met zulke gemeenzaamheid uitte dat de personen wie de brieven in origineel of fotocopie voorgelegd werden — en klaarblijkelijk waren zij bestemd om getoond te worden — noodzakelijk moesten in de waan komen dat hij aanhoudende en persoonlijke betrekkingen onderhield met de geadresseerden van die brieven en dat hij hun vertrouwen genoot »; 3° de weelderige inrichting van aanleggers kantoren; dan wanneer de door het bestreden arrest vermelde feiten geen bedrieglijke handelingen opleveren in de zin van artikel 496 van het Strafwetboek, en dan wanneer in de redenen tegenstrijdigheid heerst waar wordt aangenomen, enerzijds, dat de door het arrest in aanmerking genomen feiten het wanbedrijf van oplichting niet uitmaken ten opzichte van de in de dagvaarding niet aangeduide personen voor welke aanlegger onbetwistbare resultaten bekomen heeft, en anderzijds, dat dezelfde feiten ten opzichte van de in de dagvaarding aangeduide personen bedrieglijke handelingen uitmaken :

Overwegende, enerzijds, dat het arrest vaststelt dat aanlegger een ingebeelde macht of een ingebeeld krediet heeft doen gelden en van het vertrouwen of de lichtgelovigheid van alle in de tekst van de dagvaarding aangeduide personen misbruik gemaakt heeft door hun een omzendbrief toe te zenden die leugenachtige vermeldingen en bedrieglijke verzekeringen inhield en door hun, tot staving van zijn mondelinge leugenachtige verklaringen, de in het middel bedoelde brieven te

tonen, en dat het bedrieglijk karakter van die handelingen « nog meer kracht bijgezet werd door de buitensporige weelde van de kantoren waar beklagde zijn bezoekers ontving (kantoren waarvan de meubelen trouwens niet betaald waren), en die de bezoekers onvermijdelijk in de waan moest brengen dat hij over aanzienlijke « financiële en bestuurlijke middelen » beschikte, dan wanneer hij een gefailleerd en bankbreukig handelaar was en zijn faillissement generlei actief vertoonde »;

Overwegende dat de rechter over de grond uit deze « mise en scène » en uit de andere aldus vastgestelde feitelijke elementen wettelijk heeft kunnen afleiden dat aanlegger bedrieglijke handelingen aangewend had in de zin van artikel 496 van het Strafwetboek;

Overwegende, anderzijds, dat uit het feit dat talrijke personen, die met aanlegger ten gevolge van de omzendbrief of van een bezoek in zijn kantoren zouden gehandeld hebben, in de telastlegging niet vermeld zijn, niet valt af te leiden, zoals aanlegger staande houdt, dat de feiten waarop het arrest wijst geen bedrieglijke handelingen uitmaken; dat toch dergelijke handelingen ten opzichte van zekere personen zijn kunnen uitgevoerd worden zonder deze ertoe gebracht te hebben fondsen, meubelen, enzovoorts af te geven of af te leveren; dat de door aanlegger aangevoerde tegenstrijdigheid dienvolgens niet bestaat;

Dat het middel niet kan ingewilligd worden;

Over het derde middel, met betrekking tot de telastlegging B en afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 195, 408, tweede lid, 413 van het Wetboek van strafvordering en 491 van het Strafwetboek, doordat het bestreden arrest geen antwoord verstrekt op de conclusies waarbij aanlegger betoogde dat, aangezien hij de verkoper was, hij de verplichting had de prijs van de voorwerpen te betalen aan de vennootschap Hachel, doch niet de verplichting haar de door de koper gestorte prijs te overhandigen :

Overwegende dat het arrest vaststelt dat de koopwaar, welke door de vennootschap Hachel aan aanlegger afgegeven werd, bestemd was om verkocht te worden indien de gelegenheid zich voordeed, doch op de voorwaarde dat de opbrengst van de verkoop aan voormelde vennootschap zou worden overhandigd; dat het verduidelijkt dat deze koopwaar bij aanlegger opgeslagen was, wat uitsluit dat hij de eigendom ervan zou hebben verkregen; dat het aldus aanleggers conclusies passend beantwoord heeft;

Dat het middel feitelijke grondslag mist;

Over het vierde middel, met betrekking tot de telastlegging C en afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 195, 408, tweede lid, 413 van het Wetboek van strafvordering en 491 van het Strafwetboek, doordat het bestreden arrest geen antwoord verstrekt op de conclusies waarbij aanlegger betoogde dat hij opgetreden was als verkoper en de prijs *animo domini* ontvangen had, hetgeen de tegen hem voorgebrachte telastlegging van bedrieglijke verduistering uitsluit :

Overwegende dat het arrest, na zich beroepen te hebben op de verklaringen van aanlegger die erkende als tussenpersoon opgetreden te zijn, en na vastgesteld te hebben dat aanlegger die een voor zijn leverancier bestemde som op afbetaling ontvangen had, zich deze som toegeëigend heeft, eruit afleidt dat tevergeefs betoogd wordt dat beklaagde deze som *animo domini* geïnd heeft en dat alle elementen van het in artikel 491 van het Strafwetboek omschreven misdrijf verenigd zijn ;

Dat het arrest mitsdien op aanleggers

conclusies een passend antwoord verstrekt ;

Dat het middel feitelijke grondslag mist ;

Overwegende dat de bestreden beslissing gewezen is over een rechtspleging waarin de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen nageleefd zijn en dat de beslissing overeenkomstig de wet is ;

II. In zover de voorziening gericht is tegen de beslissing, gewezen over de vordering van de burgerlijke partij naamloze vennootschap Sovetraux :

Overwegende dat aanlegger geen bijzonder middel doet gelden ;

Om die redenen, verwerpt de voorziening ; veroordeelt aanlegger tot de kosten.

21 augustus 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter en verslaggever, H. Anciaux Henry de Faveaux, raadsheer waarnemend voorzitter. — *Gelijklopende conclusie*, H. R. Delange, advocaat-generaal.